

Εἶθε τοῦτος, ποδ' μιλεῖ
καὶ τὰ κορακιστικά,
νᾶδρη τῶρα, Φασουλῆ,
καὶ κοράκια μερικά,
κι' ἔσπευσμένως νὰ τὰ σταλῆ πρὸς τοὺς ἕξ ὁμόγενεῖς,
ποῦ τὴν πείνα των ἀκούεις καὶ συμπάσχεις καὶ πονεῖς.

Εἶθε δι' ἐδῶν πατέρων
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
τῶν Ρωμηῶν τῶν οὐδαιτέρων
νᾶρχωνται κοράκιων σμήνη.

Εἶθε τῶρα, Φασουλῆ μου, νᾶναι πάντ' ἀπτόητοι
κυβερνῶντες γέροι,
καὶ κορακοζώητοι
μὲ σπαθὶ ἴστο χέρι.

♦♦♦♦♦
B
♦♦♦♦♦

Φ. — Καταμαυρίζει τῶρα
μὲ μαυρα σαρκοβόρα
ἢ πλάσις ἢ νεκρά.

Πλὴν ἴστοις δικούς μας τόπους
ἀκούς κορακακινθρώπους
νὰ κάνουν κρὰ κρὰ κρὰ.

Μαυροὶ πτερυγίζουν μάγων οἰωνοί,
κι' ἂν κοράκια τρῶνε σὰρκ ἀνθρωπινή,
μὰ τὴν πλάσιν τῶρα δέρνει τόση πείνα,
ἐποῦ παρ' ἀνθρώπων τρώγονται κι' ἐκείνα.

Ἐποχῆς ὥραιας
γεύματα θρηνώ...
μὲ κοράκιων κρέας
τρῆς κι' ἀνθρωπινό.

Τί κοράκιων σμήνη
πέφτουν ἴστοις θροτοῦς!...
τρῶν ἡμᾶς ἐκεῖνοι,
μὰ κι' ἡμεῖς αὐτοῦς.

Μὲ πληθὺν ὄδων
θρήνησε τὸ χάλι σου,
ἄμωσ καὶ σποδὸν
χύσε στὸ κεφάλι σου.

Καὶ μὲ μαυρον σάκκον
κύττα ξεφαντώματα,
κι' ἀνθρωποκοράκιων
ἀλληλοφαγώματα.

Ἰστὴ γῆ, ἴσταν αἰθέρα,
κι' ἔδωθε καὶ πέρα
ἀκούω κρωγμούς.

Ἰστὸν κόσμον τὸν νέον
ἀνθρώπων κι' ὄρνέων
κυττῶ σπαραγμούς.

Σὲ τοῦτη τὴν πάλη
μὲ πείνα μεγάλη
κι' ἡμεῖς, παρλαπίπα.

Ἄς τρῶμε κοράκι,
ἄς τρῶμε γεράκι,
καὶ γλάρο καὶ γύπα.

Τοὺς θρήνους ἀφήτα...
σπουδαῖοι προφήται
μᾶς ράτσας σοφῆς.

Εἰς ἔσους νηστεύουν
καιροὺς προφητεύουν
μᾶς νέας τροφῆς.

Ἄς μὴ λένα πῶς παινοῦν
καθ' ἂν χρόνον κυβερνοῦν
γέροντες ἀπόμαχοι.

Κι' ἄς βρεθῆ κανένας τρόπος
νὰ χορταίνουσι ἔσως ἔσως
οὐδαιτέρων στόμαχοι.

♦♦♦♦♦
**Κατὰ τῆς Ἀνταντ καὶ πάλι
λόγος φλογερός τοῦ Ράλλη.**
♦♦♦♦♦

Ἡ κυρά μας ἡ ψειροῦ,
ἐποῦ σέρνει τὸν χορδὸν
καὶ σκοτώνει τὸν καιρὸν
μὲ κουθένταις κουτουροῦ.

Ἡ κυρία Μανταφιόρα
δὲν εἰσεύρω πῶς καὶ τῶρα
τῆς ἐκάπισσε νὰ βάλῃ
τὸν ἀσίκη τῆς τὸν Ράλλη
τῆς Ἀνταντ πολλὰ καὶ πάλι
παστρικά νὰ τῆς τὰ πῆ
δίχως νὰ διακοπῆ.

Κι' ὁ φουριόζος Δημητράκης πῆρε δυνατὴ φωτιά
καὶ τῆς ἔδωσε ἴσ' αἰτιά,
ποῦ σὲ τοῦτη τὴν ἀντάρα
δὲν μᾶς δάνεισε πεντάρα,
κι' ἄς τὴν λύσσαξαν μὲ νότες
κυβερνῆται κεχηγότες.

Και τῆς φτώχειας και τῆς πείνας
κι' ἔλαις τῶν Ρωμηῶν τῆς γρίναις
ὄτην Ἄνταντ κι' αὐτὸς τῆς ρίχνει.

Και τὸν πιάνει τὸ μπουρι
και θυμόναι και θαραι
και τὸν γρόθο του τῆς δαίχνει.

Ἔμπα της, ἀσίκη Ράλλη, και κακὰ μὰς μαγειρεύει,
πάρε φόρα και παλέκα
τὴν Ἄνταντ, ὀποῦ μὰς ρέθει
και μὰς κάνει τὸν γκιουλέκα.

P.—Μὴν τὰ λές, μωρή, σ' ἔμένα πῶς δὲν λύσσαζες νὰ
κι' ὄσο ἐλέπαις πῶς ἀργούμει [θγοῦμει,
τόσο πιδ πολὺ φρενιάζεις και μὰς πνίγεις τὸ λαρόγγι...

(Μιά φωνάρα: καλὲ ἄντες και κανένας δὲν σὰς σφίγγει).

P.— Μὲ τὰ κάζα τὰ παντοῖα
βεβαιώσου πῶς δοκλεῖα
δὲν θὰ κἀνῆς, φωνακλῶ.

Βεβαιώσου, βλακεντία,
πῶς δὲν εἶμαστε γαλιὰ
νὰ φωνάζωμει κλοῦ κλοῦ.

(Μιά φωνή: σὰς βεβαιῶνω πῶς γιὰ σὰς δὲν δίνω θράρα,
μῆτε κὰν τὴν λογαριάζω τὴν ψευτροῦ τὴν κασιδιάρα.)

P.— Τέτοια μὴ μοῦ λές, μωρή,
και μὴ πιάνει τὸ μπουρι.
Μὴ μοῦ κοκορεῦσαι
κι' ἄντες νὰ κουρεῦσαι.

Σ' ἔχουν πάρε μυρωδιά
τοῦ Κουβέρνου τὰ παιδιὰ,
στὸ μεζὲ κι' ἐγὼ οὐ πέρνω.

